

STEMMEN

Rom Molemaker

inkijkexemplaar

STEMMEN

Rom Molemaker

Eerste druk 2023

Copyright tekst © Rom Molemaker

Copyright coverfoto © Katrien Franckx

OMSLAG

vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK

vormgeving Ambilicious Studio

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2023 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-88-1 | NUR 285

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

STEMMEN

Ambilicious Breda | Kalmthout

Gwenneth

Inleiding

De vrouw die Casper en zijn moeder komt ophalen heeft rode schoenen – het eerste wat hem opvalt – donkerblond haar en een bril. Ze stelt zich voor als Erna Verdonschot – wat hij een stomme naam vindt – en gaat hen voor door een lange gang met links en rechts gesloten deuren, naar een deur die halfopen staat: haar werkkamer. Ze gaat uitzoeken wat er mis is met hem. Hij weet zelf heel goed wat er mis is, al weet hij niet waar het vandaan komt. Hij hoopt wel dat ze niet over zijn vader begint en is sowieso niet van plan om álles aan haar te vertellen. Dan denkt ze dat hij niet goed bij zijn hoofd is. Dan sturen ze hem naar een gekkenhuis. Zit hij daar een beetje tussen de weirdo's. Stoppen ze hem vol met pillen. Wordt hij een zombie. Daar heeft hij op forums op het internet vaak genoeg over gelezen. Dat zal hem niet gebeuren. Het was ook niet zijn plan om hier heen te gaan, maar zijn moeder zegt dat het moet. Omdat ze zich steeds meer zorgen gaat maken. Omdat hij op een keer tegen haar heeft gezegd dat hij aan zelfmoord denkt.

Op het Albarda College staan ze bekend als De Sekte: Remy Wiegers, Feyza Bin Anil, Nele Kammeier en Jens Lauwers. ‘Remy met zijn sekte,’ wordt er gezegd. Niet op een religieuze manier, maar omdat ze aan elkaar vastzitten als touwtjes in de knoop. Ze zijn vierdejaars, een hecht groepje al vanaf de brugklas. In die ruim drie jaar heeft Remy zich ontwikkeld tot hun, zelfbenoemde, leider. Niet dat de anderen het daar altijd mee eens zijn, trouwens.

‘Remy en zijn Sekte,’ dat vindt hij fijn om te horen. Hij houdt van aandacht en dat krijgt hij veel. Niemand heeft bijgehouden hoeveel successen hij heeft geboekt bij de meiden – hijzelf ook niet – maar hij heeft de uitstraling van een zondagskind, iemand die alles wat hij aanraakt in goud verandert. Of in elk geval iets wat heel erg glimt.

Zijn overgrootvader was een verzetsheld in de Tweede Wereldoorlog, iets waar hij trots op is. Hij is er ook van overtuigd dat iets van het heldendom van zijn overgrootvader op hem zelf afstraalt, en hij vertelt graag over hem.

Ze zitten, voor het begin van de eerste les, op een muurtje aan de rand van het schoolplein. Alleen Jens is er nog niet.

Het plein vult zich langzaam met leerlingen, en er hangt een beetje een lome sfeer in het ochtendzonlicht. De zomer is nog maar net voorbij en het najaar is nog niet echt begonnen. Het schoolgebouw, met achter de grote glazen wand aan de kant van het plein de aula, wacht geduldig.

‘Kijk, die Duitsers waren natuurlijk met meer,’ zegt Remy. ‘Die hadden meer wapens, en betere. Maar het gaat in dat soort dingen niet alleen om wapens.’

‘Wapens zijn mannelijke geslachtsdelen,’ zegt Nele. ‘Figuurlijk gesproken.’

‘Ja, dat begreep ik al,’ zegt Remy. ‘Dat dat figuurlijk gesproken was, bedoel ik.’

‘Die grote kanonnen bijvoorbeeld.’

‘Ja ja, ik heb beeld.’

‘Ga verder.’

‘Het gaat ook om je idealen.’ Hij kijkt dromerig voor zich uit. ‘Weten waar je voor vecht.’

‘Dat maakt voor die geslachtsdelen niks uit,’ zegt Nele.

‘Ik heb beeld, zei ik toch?’

‘Wat waren dat voor idealen dan, van jouw grootvader?’ vraagt Feyza.

‘Vrijheid natuurlijk, meisje van me. Vrijheid, vrede en veiligheid voor iedereen. Yo, Jens.’

‘Yo.’ Jens laat zich naast Nele op het muurtje zakken. Zijn stekeltjes staan strak in de gel en zijn bomberjack staat nonchalant open. Hij is de kleinste van de vier, fan van André Hazes de Oude en daar schaamt hij

zich niet voor.

‘Waar gaat het over?’ vraagt hij. ‘Iets belangrijks?’

‘Over heldendom,’ zegt Nele. ‘Dat wil zeggen: het heldendom van Remy z’n opa.’

‘O, dat,’ zegt Jens berustend. ‘Bekend terrein.’

‘Het zit ook in de genen natuurlijk,’ zegt Remy.

‘Ik kan me anders niet herinneren dat ik jou ooit iets heldhaftigs heb zien doen.’ Nele kijkt hem misprijzend aan.

‘Hij is nog jong,’ zegt Feyza, zoals altijd strak in het zwart gekleed en haar lange zwarte haar tot op haar schouders. ‘Hij heeft nog tijd genoeg. Je moet een beetje geduld met hem hebben.’

‘Het gekke is dat ik Duits wel een mooie taal vind,’ zegt Remy met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Apart, hè?’

Snoek, leraar Engels, komt samen met een onbekende jongen naar hen toe.

Hallo, goeiemorgen,’ zegt Snoek als hij bij het muurtje is. ‘Ik heb een vraag.’

‘Vragen staat vrij,’ zegt Remy met een ruimhartig gebaar.

‘Dat is fijn, dank je wel.’ Snoek kijkt naar de jongen naast hem. ‘Dit is Casper Wijman. Hij komt van het Hanze College. Hij wil hier zijn havo afmaken.’

De vier knikken de jongen toe. Die lijkt zich niet op zijn gemak te voelen. Hij zwijgt.

‘En nu?’ vraagt Nele.

‘Ik doe een beroep op jullie stevig ontwikkeld verant-

woordelijkheidsgedvoel. Maak hem wegwijs.'

Ze kijken hem zonder iets te zeggen aan.

'Ja?'

'Oké,' zegt Nele. 'Wegwijs, oké.'

'Dank jullie wel.' Snoek grijnst vriendelijk. 'Dat hoopte ik al.' Hij loopt weer weg.

De jongen blijft zwijgend staan. Zijn zilverkleurige nieuwe Reeboks steken nogal af tegen de grauwe tegels van het plein. Voor de rest ziet hij er onopvallend uit. Als dat laatste zijn bedoeling was die ochtend is hij geslaagd.

'Mooie schoenen, zegt Remy.

De jongen knikt zwijgend.

'Heb je vragen? Wat wil je weten?'

De jongen haalt zijn schouders op.

'Wel, dames en heren, we zien hier een prototype van de zwijgende vreemdeling,' zegt Remy tegen de andere drie. 'Dank u wel, meneer Snoek, dit wordt een lastige opdracht.'

'Je bent harteloos,' zegt Nele. Ze klopt met haar rechterhand naast zich op het muurtje en kijkt Casper vriendelijk en uitnodigend aan 'Ga zitten.'

Als de jongen na een korte aarzeling zit, zegt Jens: 'Ik kom er even tussendoor, sorry. Hou je van Hazes?'

De jongen kijkt hem niet begripjend aan.

'Hazes,' zegt Jens. 'Je weet wel.' Hij begint te zingen:

'In een discotheek, zat ik van de week ...'

'Het is goed, Jens,' zegt Nele. 'Doe maar even niet.' Ze

kijkt de jongen aan. 'Laat hem. Casper, toch?'

Hij knikt.

'Ik heb een vraag, Casper: het Hanze College is hier helemaal niet zo ver vandaan. Woon je hier ook in de buurt?'

Hij knikt weer.

'Waarom kom je dan naar deze school?'

Hij kijkt een tijdje zo geconcentreerd naar zijn schoenen dat het lijkt dat die de reden zijn. Dan kijkt hij Nele aan. 'Ik ben weggestuurd,' zegt hij.

'Aha, dat klinkt goed,' zegt Remy enthousiast. 'Wat had je gedaan? Gevochten? Stinkbommen? Brugklassers gemolesteerd?'

'Let niet op Remy,' zegt Nele. 'Hij is soms de weg kwijt.'

Casper kijkt haar aan. 'Agressief gedrag,' zegt hij. Hij heeft een vrij hoge stem.

'Gevochten dus,' zegt Remy. 'Waarom?'

'Omdat ik nou eenmaal zo ben,' zegt Casper schouderophalend.

'Dat vind ik moeilijk om te geloven,' zegt Jens. 'Kijk, daar zie je namelijk niet echt naar uit, begrijpwbdoel?' Het duurt even voor Casper doorheeft dat die jongen 'begrijp je wat ik bedoel' zegt.

'Ik heb Asperger.'

Stilte.